

๑๖๘

โชคลาภหมื่นล้านบันดาลรัก

天降横财一百亿

เล่ม

เจียงจื่อกู่ย 江子归

เขียน

เทวินทรง

แปล

ก ร อ่ า น คิ อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ กั ณ

ลั่วทานสวมชุดนอนผ้าไหมสีกรมท่า ขาวๆ พาดอยู่บนที่วางเท้า
เขากำลังอ่านหนังสือ เลี้ยวหน้าด้านข้างหล่อเหลาเอาการ
เขาเงยหน้าเมื่อได้ยินเสียงเปิดประตู เห็นเด็กสาวในชุดนอนฟุ้งตรงข้ามพอดี
ส่วรุ่มสวมรองเท้าแตะ ผมเผ้ายุ่งเหยิงนิดหน่อย นัยน์ตามีชีวิตชีวา
แย้มยิ้มพลางส่งสายตามองมาทางเขา
“ลั่วทาน ดึกตื่นขนาดนี้แล้วไม่หลับไม่นอน มานั่งอ่านหนังสือตรงนี้ทำไม”
- เจียงจื่อกู่ย

คำนำสำนักพิมพ์

Lucky in game non lucky in love.

วลีนี้ใช้ไม่ได้กับสวีรู่ย เพราะนางเอกของเรามาพร้อมทั้งเจ้าคู่
สิบสอง ระบบทดลองผลาญเงินที่ทั้งน่ารักทั้งน่าหยิก ยิ่งอ่านยิ่งอิจฉา
ยิ่งอ่านยิ่งตาร้อนผ่าว แต่ก็เอาใจช่วยให้นางเอกได้ใช้เงินอย่างราบรื่น
ไร้อุปสรรค

ช่วงบ่ายในฤดูร้อนแบบนี้ มาซอปปิงต่อกับสวีรู่ยกันค่ะ

๑๕๗

ลั่วห่านคิดว่าตัวเขาต่างหากที่ไปกอบกู้กาแล็กซีในชาติที่แล้ว
ไม่นั้นจะได้ยินเธอบอกว่า “โคตรรักนายเลย” เร็วขนาดนี้ได้ยังไง
สตรีรุ่มไม่รู้ความคิดฟุ้งซ่านของเธอ เธอคล้ายกอดเขาอย่างรวดเร็ว

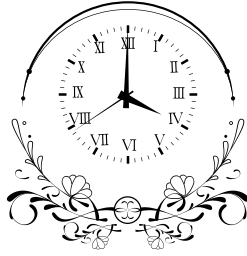
ระหว่างทั้งคู่มีมือที่พันด้วยผ้าพันแผลวางอยู่
เธอแตะมันด้วยความเคร่งเครียด

“เมื่อก็คงไม่ได้เบียดโดนนายไซ้ไหม เจ็บหรือเปล่า”

ลั่วห่านคิดในใจ ถ้ากอดนานกว่านี้อีกนิด

จะเจ็บเสียนตายก็ไม่เป็นไร

ความบ้าคลั่งของเขาน่าจะรักษาไม่หายแล้วละ

120

สวี่รู่ยส่งลั่วหวนแล้ว กลับถึงบ้านตอนห้าทุ่มห้าสิบนาทีพอดี
หลังจากนั้นไม่กี่นาที โทรศัพท์บ้านก็ดังขึ้น อาเปียวเป็นคนรับสาย
“คุณผู้ชาย ครับ คุณหนูกลับมาแล้วครับ”
สวี่รู่ยเพิ่งดื่มน้ำได้อีกเดียวแทบสลัก
ตรวจสอบกันดีเหลือเกิน!
ไม่เท่านั้นอาเปียวเอามือปิดหูโทรศัพท์ไว้ขณะมองเธอ “คุณหนูครับ
คุณผู้ชายให้คุณรับสายครับ”
สวี่รู่ยจนใจ ไม่ได้ยินเสียงเธออยู่ในบ้านแล้วจะไม่สบายใจสินะ... ความ
ไว้วางใจหายไปไหนหมด
เสียงของตาที่ลอดมาตามสายแฝงความกดดัน “ถึงบ้านแล้วใช่ไหม”
สวี่รู่ยพยักหน้าติดกันหลายครั้ง “ใช่ค่ะ ใช่ หนูถึงบ้านแล้ว”
จู้หงเซินคลายหัวคิ้วออก “วันนี้ยกให้เป็นกรณีพิเศษ นับว่าเธอยัง
รู้ความบ้าง”
พูดจบตาก็ดวงสายไปอย่างสบายใจ
สวี่รู่ยถอนหายใจยาว เธอมีกลางสังหรณ์ว่าการหมั่นระหว่างเธอกับลั่วหวน
ต้องพบเจออุปสรรคแน่
ตาสกัดกันถึงขั้นนี้ ถ้ารู้ว่าเธอจะหมั่นกับลั่วหวน คงโมโหจนจับเธอ

โยนลงคูแน่

สวีรู่ยสะท้านเอือก ทว่าไม่คิดจะถอยกลับ เธอนึกถึงท่าทางสิงโลดของ ล้วหนตอนเธอตอบตกลงว่าจะรับ “หมั้น” ไม่น่าเชื่อว่าเขาซึ่งมีประสบการณ์ ชีวิตมากมายทั้งที่อายุยังน้อยและปกติสุขุมเยือกเย็นอยู่เสมอจะดีใจราวกับ ถูกลอตเตอรี่

ไม่สิ ถูกลอตเตอรี่เขางงไม่ตีใจขนาดนั้น

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้เธอก็อดยิ้มไม่ได้ และยังคงออกว่า ล้วหนต้องการ ความช่วยเหลือจากเธอมาก

สวีรู่ยตำหนิตัวเองเล็กน้อย ไม่ว่าชาติก่อนหรือชาตินี้ เธอไม่เคยเข้าใจ สถานการณ์ของ ล้วหนอย่างลึกซึ้ง ไม่เหมาะจะอยู่ในฐานะเพื่อนคนหนึ่งเลย เทียบกับความไม่ใส่ใจของเธอ ล้วหนเหมือนตาไม่ผิดเพี้ยน ไม่ต่างจากคน ในครอบครัวเดียวกัน จดจำทุกเรื่องราวเล็กน้อยของเธอ จัดเตรียมของขวัญ ให้ด้วยความตั้งใจทุกครั้ง

ไม่ใช่ทุกคนจะมีเพื่อนดี ๆ แบบนี้

สวีรู่ยตั้งใจแน่วแน่ ไม่ว่าจะอย่างไรต้องทำให้การหมั้นครั้งนี้สำเร็จลุล่วง ให้ได้

คำคืนนี้สวีรู่ยนอนพลิกตัวไปมาบนเตียง หลับฝันถึงเรื่องยุ่งุ่นวาย สารพัด

เดี๋ยวกี่ฝันว่าตา “ไล่ตีนกยวนยาง¹” เดี๋ยวกี่ฝันถึง “การชิงตัวที่เจ้าสาว” กลางงานหมั้นของน้ำ นอกจากนี้ยังฝันว่าพวกพี่ชายพี่สาวของ ล้วหนพากัน ก่อกวน... ฝันถึงทุกเรื่องที่อยู่ในสมองเมื่อตอนกลางวันจริง ๆ

รุ่งขึ้นเป็นวันจันทร์ สวีรู่ยนัดกับท้าวชีวิตไว้ว่าจะไปเยี่ยมชมสตูดิโอบันทึกเสียง ระหว่างพักกลางวัน

นี่เป็นครั้งแรกที่เธอมาสตูดิโอบันทึกเสียง แถมยังเป็นสตูดิโอ

¹อุปมาว่า พรากตุ๊กออกจากกัน

บันทึกเสียงขนาดใหญ่ที่สุดของเมือง B สไตล์การตกแต่งมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวมาก เป็นอาคารสามชั้นและทั้งสามชั้นสร้างด้วยอิฐจริงและปูนซีเมนต์ผนังเก็บเสียงเกือบดีเยี่ยม

ขณะเดียวกันมีโซนพักผ่อนหย่อนใจทันสมัย เปี่ยมด้วยพลังที่ไม่หยุดนิ่ง เหมาะกับการเป็นพื้นที่ผ่อนคลายของเหล่านักร้อง

เมื่อผู้ช่วยเสี่ยวหวังพาเธอเข้าไป สวีรู่ยเห็นนักร้องคันทันสองคน เธอเข้าใจว่าจะได้รอตรงโซนพักผ่อน คิดไม่ถึงว่าผู้ช่วยจะพาเธอตรงเข้าไปที่สตูดิโอบันทึกเสียงเลย

เพื่อความเป็นส่วนตัวและศักยภาพทั้งหมดของนักร้อง หลังเริ่มบันทึกเสียง ที่งานสตูดิโอฯจะควบคุมการเข้าถึงด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์

สวีรู่ยเห็นแล้วอดถามไม่ได้ “แบบนี้ไม่รบกวนการทำงานของหล่อนหรอกคะ”

เสี่ยวหวังตอบ “พี่ท้าวชีวิตสั่งว่าในห้องมีหล่อนบันทึกเสียงอยู่แค่คนเดียว ไม่เหมือนการบันทึกเสียงเพลงประกอบหลักของหนังเรื่องดีจี้เมื่อวาน ตอนนั้นต่างหากที่ต้องระวัง...”

สวีรู่ยได้ยินเรื่องนี้มาจากท้าวชีวิตแล้ว หลังร้องเพลงปิดท้ายภาพยนตร์ *The Night Return* เรื่องใหม่ของผู้กำกับจิน กระแสตอบรับดีเยี่ยม ภาพยนตร์เรื่องนี้ยังโกยรายได้ถล่มทลาย ได้ร้องเพลงให้ภาพยนตร์โปรดักชั่นฟอร์มยักษ์แบบนี้ ท้าวชีวิตจึงได้รับคำเชิญให้ไปร้องเพลงประกอบภาพยนตร์อื่นอีกมากมาย

แต่งงานที่หล่อนรับมีน้อยมาก แม้ความนิยมและชื่อเสียงจะทะยานสูงขึ้น กลับไม่คว่ำทูกอย่างที่ฟุ้งเข้าหา ตรงกันข้ามกลับคัดเลือกอย่างถี่ถ้วน

ภายในสตูดิโอฯสวีรู่ยมองท้าวชีวิตบันทึกเสียงเพลงใหม่ผ่านกระจก หล่อนสวมหูฟัง ตั้งใจร้องเพลงเต็มที่

ท้าวชีวิตมีสมาธิดีมาก ทว่าพอเห็นด้านนอกมีคนพิเศษเพิ่มขึ้น ก็ถูกดึงความสนใจ

สวีรู่ยสวมเครื่องแบบนักเรียนฤดูร้อน กระโปรงสั้น เสื้อพอดี้ตัวสดใส่อ่อนเยาว์เกินบรรยาย เธอยิ้มจนดวงตากลมโตโค้งลงดังจันทร์เสี้ยว

ทั้งคู่สบตากัน ท่าวชีวิตיים

ท่วงทำนองเพลงและเสียงซัปร้องไพเราะกว่าเดิมหลายส่วน เปี่ยมไปด้วยอารมณ์ การแสดงออกดีเลิศ

การบันทึกเสียงเพลงนี้เป็นท่อนสุดท้าย ด้วยการซัปร้องที่ลื่นไหลไม่สะดุด สวีรู่ยจึงไม่ต้องรออยู่ด้านนอกนานเกินไป คนด้านในก็เดินออกมา

ท่าวชีวิตייםลือลือกับกางเกงขายาวล้าลอง บอกเสียงใส ฟังสบายหู “สุขสันต์วันเกิดย้อนหลังนะ รู่ยรู่ย”

สวีรู่ยยิ้มเล็กน้อย ก้าวเข้าไปสวมกอดหล่อน “ที่รัก พี่ร้องเพลงเพราะจัง ฉันยังฟังไม่จุใจเลย”

ท่าวชีวิตייםน้อย ๆ “ฉันจะชดเชยให้ด้วยของขวัญวันเกิดของฉัน”

สวีรู่ยกะพริบตาปริบ ๆ “ของขวัญอะไร”

ท่าวชีวิตייםกับวิศวกรควบคุมเสียงสองสามคำ ก่อนจับมือพาสวีรู่ยเข้าห้องบันทึกเสียง

สวีรู่ยทำหน้างุน “พี่พาฉันเข้ามาทำไม ไม่บันทึกเสียงแล้วหรือ”

ท่าวชีวิตייםหันหูฟังให้สวีรู่ย “เรามาบันทึกเสียงด้วยกันเถอะ”

“บันทึกเสียงด้วยกันหรือ”

สวีรู่ยงงัน “อย่าดีกว่า ฉันดีหมดทุกอย่าง ที่แยก็ร้องเพลงเพี้ยนนี่แหละ เดียวได้ทำเพลงของพี่ฟังไม่เป็นท่าพอดี”

ท่าวชีวิตייםช่วยปรับหูฟังมอนิเตอร์ให้เธอ “ไม่เป็นไร เพลงนี้ฉันมอบให้เธอ”

สวีรู่ยอ่านบรรทัดห้าเส้น² กับเนื้อเพลง ชื่อเพลงด้านบนนั้นคือ *Sherry Baby*

สวีรู่ยอึ้ง “อย่าบอกนะว่าพี่แต่งเพลงให้ฉันจริง ๆ”

ดวงตาท่าวชีวิตייםแวววาว โบกหนังดงามที่สามารถเปลี่ยนลูกได้หลายสไตล์ ลักษณะท่าทางค่อนข้างไปทางเย็นชา แต่เวลาก็มีเสน่ห์ บวกกับเสียงไพเราะ

² กลุ่มของเส้นตรงตามแนวนอน 5 เส้น และอยู่ห่างเป็นระยะเท่ากัน 4 ช่อง ใช้สำหรับบันทึกตัวโน้ตตามระดับเสียง สามารถแสดงได้ด้วยความสูงต่ำของตัวโน้ตที่ปรากฏ

ที่สวรรค์ประทาน เรียกได้ว่าแทบเป็นสูตรโกง

ซูเปอร์สตาร์นำทิ้งในอนาคตคนนี่แต่งเพลงให้สวีรู่ยจริง ๆ

หล่อนยิ้มเล็กน้อย “ฉันแต่งทำนอง แต่ขอให้อาจารย์หลายคนดูให้อาจารย์จางจวินเป็นคนแต่งคำร้อง”

สวีรู่ยไม่คุ้นเคยกับวงการบันเทิงมากนัก ดังนั้นนักแต่งเพลงที่เธอรู้จักต้องเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงอย่างไม่ต้องสงสัย เพลงฮิตทั้งหลายล้วนมีจางจวินแต่งคำร้องทั้งนั้น

เธอไม่อยากจะเชื่อเลยว่าจะมีชื่อตัวเองในเนื้อเพลงกับเขาด้วย

จากเดิมที่คิดว่าเซอร์ไพรส์วันคล้ายวันเกิดทั้งหมดจะสิ้นสุดลงก่อนเที่ยงคืน ไม่คิดว่าจะขยายออกมาเป็นการสร้างเซอร์ไพรส์และมอบความสุขให้ผู้อื่นด้วย!

สวีรู่ยมีความสุขมากโข เธออดท่าวชีวก่อนหอมแก้มหนึ่งฟอด

“เจ๋งมาก ฉันรักพี่จัง!”

ท่าวชีวไม่ทันตั้งตัว ยืนทำอะไรไม่ถูกสักพักก็กอดสวีรู่ยไว้

ความสดใสของสวีรู่ยแทรกซึมเข้าสู่หัวใจของผู้คน แทบไม่ต้องออกแรงอะไรเลย แค่อรอยยิ้มน่ารักนี้ก็ทำให้ยอมศิโรราบแล้ว

ท่าวชีววิ่งสายตากลับมา ตื่นน้ำให้ชุ่มคอ “เราเริ่มบันทึกเสียงกันดีกว่า”

สวีรู่ยร้องเพลงได้ที่ไหนกัน ถ้าให้บอกว่าตัวเธอมีข้อบกพร่องอะไรบ้าง การร้องเพลงเพียงคงเป็นข้อบกพร่องที่สุดแล้ว

แต่เธอไม่กลัว เพราะซูเปอร์สตาร์ตัวแม่ในอนาคตคอยสอนแบบตัวต่อตัวว่าต้องออกเสียง ทดสอบเสียง และปรับโทนเสียงอย่างไร...ถึงอย่างนั้นก็สร้างความลำบากให้วิศวกรควบคุมเสียงด้านนอกไม่น้อย

สตูดิโอบันทึกเสียงระดับนี้ต้องไม่เคยพบเจอคนร้องเพลงเพียงจนกว่าจะไม่กลับแน่ ๆ

สาวน้อยคนนี้น้ำตาสะสวย ตอนพูดจา เสียงน่าฟัง ทำไมพอร้องเพลงแล้วถึงเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือแบบนี้

ใบหน้าของวิศวกรควบคุมเสียงมีความประหลาดใจฉายชัด ขณะที่สองมือจางจวินอยู่กับอุปกรณ์

จุดนี้ สวีรู่ยก็ลำบากใจเหมือนกัน
“ถ้าไม่ไหวจริง ๆ ก็ตัดทิ้งไปเลยดีไหม”

หลังบันทึกเสียงเสร็จอย่างทุลทุเล สวีรู่ยไม่มั่นใจเลย ก่อนที่เธอร้อง
ในเพลงนี้เป็นเพียงท่อนสั้น ๆ ทว่าเธอกลัวว่ามันจะส่งผลต่อคุณภาพเพลง
ทั้งเพลงของท้าวชีวิต

สวีรู่ยชอบเพลงนี้มาก ไม่ใช่เพราะเป็นเพลงที่แต่งให้เธอเท่านั้น แต่
เพราะทำนองไพเราะน่าฟัง เนื้อร้องน่าประทับใจ บ่งบอกให้รู้ว่าผ่านความคิด
ของทุกคนมากมาย หากต้องทำแบบขอไปทีเพราะเธอเข้ามามีส่วนร่วมคง
ไม่ดีแน่

ท้าวชีวิตแตะไหล่สวีรู่ยเบา ๆ “ฉันว่าไม่แยเลยนะ เดี่ยวโปรดิวเซอร์
จะปรับสมดุลของเสียงเป็นขั้นสุดท้ายเอง เชื่อฉันสิ”

สวีรู่ยยิ้ม คิดเสียวว่าหลอนพูดปลอบใจตัวเอง

อันที่จริงเธอประเมินความสามารถของท้าวชีวิตต่ำเกินไป ทั้งยังประเมิน
ความสามารถในการทำงานอย่างมืออาชีพในขั้นตอนสุดท้ายต่ำไปด้วย

ไม่กี่เดือนหลังจากนั้น มีผู้คนเปิดเพลง *Sherry Baby* เพลงสุดท้าย
ในอัลบั้มใหม่ของท้าวชีวิตทุกหัวระแหงอย่างแพร่หลาย...

แน่นอนว่าก่อนหน้าสวีรู่ยไม่รู้เลยว่าตัวเองมี “พรสวรรค์ทางด้านดนตรี”
กับเขาด้วย ลับตาห์ถัดมาแมวแต่ยุ่งกับการจัดการของขวัญวันเกิด

ต้องบอกว่เธอรำรวยจากของขวัญจริง ๆ แล้ว

เมื่อได้หมายคอยช่วยโอนกรรมสิทธิ์ต่าง ๆ และได้เจ้าหน้าที่การเงินช่วย
จัดระเบียบบัญชี สวีรู่ยไม่เพียงมีบ้านในชื่อตัวเองสามหลัง หลังหนึ่งอยู่ที่
เมือง S หลังหนึ่งอยู่ที่เมือง B อีกหลังอยู่ที่ฮ่องกง ทั้งหมดตั้งอยู่บนทำเล
สะดวกสบาย ตัวบ้านได้มาตรฐานระดับสูง

ไหนจะรถยนต์อีกสี่คัน ทั้งบีเอ็มดับเบิลยู Z4 ปอร์เช่ บ็อกซ์เตอร์
ฟอร์ด มัสแตง เมอร์เซเดส-เบนซ์ SLK200 มูลค่าไม่เกินหนึ่งล้าน แต่เป็น
รถสปอร์ตทุกคัน

ยังมีเรือยอชต์ลำเล็ก ๆ มูลค่าสามล้าน หุ่นเล็ก ๆ ของบริษัทบางแห่ง
นาฬิกาชื่อดังมูลค่าหนึ่งแสนหยวนขึ้นไปทำถึงหกเรือน และยังมีคาร์ทีเยร์

ทิฟฟานีแอนด์โก ลินค้ำแบรนต์เนมกับผลิถภักถ์อิลีเกทรอนิกส์นานาชนิด
วางกองพะเนิน

ไม่ว่าใครได้เห็นของขวัญพะเนินเทินทึกยอม่ตองพอใจทั้งนั้น
สิ่งนี้ส่งผลต่อส่วรู่ยยิ่งกว่าตอนยีนรับของขวัญในห้องจัดเลี้ยงที่ละชั้น
ชะอึก เธอแกะของขวัญทุกชิ้นด้วยตัวเอง ไม่ตองถึงมือคนรับใช้
เหมือนการเปิดกาซาปอง³ เต็ยวก็เปิดเจอของล้ำค่าที่ขึ้นชอบ
เริ่มจากกระเป่าแอร์เมส เบอร์กีนรุ่นลิมิติดิอิตชัน ลิปสติกครบเซตของ
เมกอัป พอร์เอฟเวอ์ ลิปสติกแบรนต์ดิออร์ครบทุกเจดสี ไปจนถึงไอโฟน
รุ่นใหม่ที่ยังไม่วางจำหน่ายตามห้องตลาด โน้ตบุ๊กของเอเลี่ยนแวร์ ไอแพด
อึกเจ็ดแปดเครื่อง ทั้งหมดเป็นรุ่นที่ออป หน่วยความจำหกสิบสี่กึเกะไบต์

ส่วรู่ยรู้ลึกว่าตัวเองกำลังจะจมหายไปในกองของขวัญที่วางกระจัดกระจาย
อยู่บนเตียง ความรู้สึกที่สัมผัสได้คือสุลัน เธอชุกตัวใต้ผ้าห่มพร้อมกันนอน
เกลือกกลิ้งไปมาท่ามกลางกระเป่า ลิปสติก และไอแพด อารมณ์ดีจินตอง
ร้องเพลงออกมา

ถ้านลองวันคล้ายวันเกิดแล้วได้รับของขวัญถล่มหลายแบบนี้ทุกปี เธอ
คงยัมแม้กระทั่งตอนหลับฝัน สิ่งนี้แตกต่างจากของที่ซื้อด้วยตัวเองโดยสิ้นเชิง
สิ่งของที่ส่วรู่ยซื้อระหว่างทำภารกิจขายต่อไม่ได้ และจะสงมอบเป็น
ของขวัญก็มีข้อจำกัด ของขวัญเหล่านี้กลับต่างออกไป

แม้มีของขวัญซ้ากันไม่น้อย และไม่ไ้ว่าเธอจะขึ้นชอบหมดทุกชิ้น
ส่วนใหญ่เป็นของที่ไม่ได้ใช้ แต่เธอนำไปขายได้ ไม่สิ้นเปลืองแน่นอน

โดยเฉพาะรถสปอร์ตสองสามคันนั้น ไไหนจะเครื่องประดับกับนาฬิกา
ข้อมือ คาดว่าราคาน่าจะเพิ่มขึ้นล้านสองล้าน พอปลายปีตอนเรียกคืน
กล้องถ่ายรูปจากเด็ก ๆ ยังต้องการเงินจัดกิจกรรมการกุศล “เด็กถูกทอดทิ้ง”
และกิจกรรมอื่น ๆ อึกมาก

ส่วรู่ยคิดมาถึงตรงนี้แล้วพบว่าตัวเองขาดแคลนทุนทรัพย์อยู่พอสมควร

³ ซ้อยี่ห้อตู้หยอดเหรียญของญี่ปุ่น ในตู้เป็นแคปซูลรูปไข่ภายในบรรจุโมเดลขนาดเล็ก
คนซื้อตองหยอดเงินตามที่กำหนดไว้ที่ตู้เพื่อหมุนกลไกของตู้และสุ่มแคปซูลในตู้ออกมา

การลงทุนส่วนใหญ่เชื่อว่าจะได้ผลกำไรรวดเร็วขนาดนั้น เกรงว่าปีหน้าเป็น
อย่างข้างจึงจะมีรายได้ก้อนโตเข้ามา...

ระบบ 1212 “ในเมื่อขาดแคลนทุนทรัพย์ ฉันเราไปหาเงินกันเถอะ”

ส่วรู่ยใจหายวาบ “คุณก็ขาดแคลนทุนทรัพย์เหมือนกันเธอ”

ระบบ 1212 “เรามาคำนวณบัญชีกัน มีรายได้สองร้อยเจ็ดสิบล้าน
นับจากครั้งล่าสุด แต่ค่าใช้จ่ายของภารกิจต่าง ๆ กลับทะลุถึงหนึ่งร้อยเก้าสิบสอง
ล้าน...”

ส่วรู่ยฟังมาถึงตรงนี้แล้วยังไม่รู้สึกละอายอะไร “แล้วยังไง ยังเหลืออีกเกือบ
แปดสิบล้านไม่ใช่เธอ”

ระบบ 1212 “หะ... ช่วงนี้เก็บสะสมภารกิจหลักเป็นประจำ ดูคล้าย
สหายตัวน้อยจะลี้มไปแล้วว่าวงเงินภารกิจแต่ละครั้งขยับเป็นจำนวนเท่าไหนแล้ว”

เนื่องจากช่วงเวลาใช้จ่ายอิสระนานถึงห้าเดือน เป็นธรรมดาที่ส่วรู่ย
จะไม่อ่อนไหวกับตัวเลขเหมือนช่วงปกติ

เธอคิดไม่ออกในเวลาสั้น ๆ “เท่าไหนแล้วล่ะ”

ระบบ 1212 “สามสิบสองล้าน”

สามสิบสองล้าน!

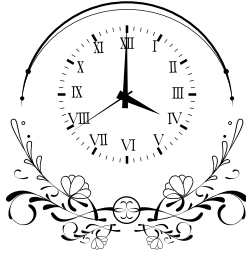
การเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัวนี้ ทำให้เงินราวแปดสิบล้านเพียงพอให้ใช้ได้
อีกแค่สองครั้งเท่านั้น!

ส่วรู่ยห้วนใจทันใด ภาพการประสบเคราะห์ร้ายระหว่างทำภารกิจ
ที่ชั่วโลกได้ครวก่อนค่อย ๆ ปรากฏตรงหน้า หากปล่อยเวลาภารกิจให้เสียไป
โดยเปล่าประโยชน์ก็จะทำอะไรไม่ได้แล้ว

ยามนั้นยังแค่มือกี่ล้าน แต่ยามนี้หลายสิบล้าน ระดับความยากนำมา
เปรียบเทียบกันไม่ได้

ส่วรู่ยร้อนใจ จู่ ๆ ก็พลิกตัวลุกขึ้นนั่ง “เร็วเข้า เราจะไปหาเงินจากไหน”

ระบบ 1212 “มีตัวเลือกหลายข้อ พนันหยก เล่นพนัน หรือลอตเตอรี่
ฮ่องกง คุณเลือกเลยหนึ่งข้อ”

121

สวีรűยได้ยึนสามตัวเลือกนี้ แล้วรู้สึกไม่ค่อยสบายใจ สองตัวเลือก
เกี่ยวข้องกับการพนัน ตัวเลือกที่สามเข้าข่ายอบายมุขเหมือนกัน

เธอคว่าหน้าลงกับหัวเตยง ค่อนข้างกุ่มใจ “มีตัวเลือกอื่นอีกไหม
เช่น ถ้วยราคาสองร้อยล้าน...เฮ้อ เอาเถอะ แค่นี้ก็ไร้สาระพอแล้ว”

ระบบ 1212 “ไฮสตัยงสงสัยว่าเป็นเรื่องไร้สาระอีกหรือ แต่ระบบยังหา
ถ้วยราคาสองร้อยล้านใบที่สองมาให้คุณเก็บไปขายไม่ได้หรอกนะ”

สวีรűย “...”

เธอทบทวนแล้วรู้สึกว่สามตัวเลือกนี้ไม่น่าเชื่อถือเลย

ตัวเลือกที่ไม่น่าเชื่อถือที่สุดคือเล่นพนัน

สวีรűยเพิ่งอายุสิบหกปี ยังไม่บรรลุนิติภาวะ บ่อนการพนันส่วนใหญ่
ทั้งในและนอกประเทศเป็นเรื่องผิดกฎหมาย ผู้ที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะยากจะ
เข้ากาสิโนกับเรือกาสิโนในมาเก๊าและลาสเวกัส

รองลงมาคือการเล่นหยก ดีกว่าการเล่นพนันเล็กน้อย แต่เธอไม่มี
ความรู้ความเข้าใจด้านนี้เลย จะหาเงินหลายร้อยล้านจากการพนันหยกต้อง
ไม่ใช่เรื่องง่ายแน่ๆ

สุดท้ายคือลอตเตอรีฮ่องกง ฟังแล้วน่าเชื่อถือ แต่จำเป็นต้องใช้
บัตรประชาชนรับรางวัล สวีรűยยังไม่บรรลุนิติภาวะ เธอคงทำได้เพียงแอบอ้าง

ชื่อของยาเหมือนคราวก่อน

ถึงจะลบความทรงจำที่เกี่ยวข้องได้ ทว่าการถูกลอตเตอรี่หลายร้อยล้าน จะต้องซื้อก็ไป จะเป็นเรื่องเกินจริงไปหรือเปล่า

เรื่องสำคัญที่สุดคือ จะแจกเงินหลายร้อยล้านเป็นรางวัลได้ไหม คลังเงินรางวัลสะสมได้วันวายกันพอดี

สิ่วรู่ย์ไม่รีบร้อนตัดสินใจ เธอหยิบมือถือออกมาค้นหาเงินรางวัลสะสมของลอตเตอรี่ แต่กลับเห็นข่าวสารเมื่อไม่นานมานี้แทน “...เมื่อวานเงินรางวัลที่หนึ่งยี่สิบเจ็ดรายการ ส่งผลให้คลังเงินรางวัลสะสมลดลงเหลือหนึ่งร้อยสามสิบล้านหยวน”

เธออ่านตัวเลขนั้นแล้วโยนมือถือทิ้ง ก่อนล้มตัวลงบนเตียงอีกรอบปวดหัวแทบระเบิด

หนึ่งร้อยสามสิบล้าน ถ้าถูกรางวัลทั้งหมดก็มีเงินพอให้ใช้ในภารกิจสี่ครั้งเท่านั้น...

ขาดทุนย่อยยับ สู้ทั้งโอกาสนี้ไปดีกว่า รอคราวต่อไปมีเงินรางวัลสะสมสูงๆ แล้วค่อยซื้อสักครั้ง

เงินรางวัลก้อนโตแบบนี้ สิ่วรู่ย์ไม่กล้าซื้อจำนวนมากเหมือนกัน ต่อให้ลบความทรงจำได้ก็น่าเหลือเชื่อเกินไป สิ่งใดทำแล้วไม่สำเร็จไม่ควรตั้งใจทำต่อ เก็บโอกาสนี้ไว้คราวหน้า ตอนไม่มีวิธีอื่นหาเงินค่อยนำมาใช้

ระบบ 1212 “ถ้าฉันโฮสต์ตัดสินใจจะพนันหยกแล้วใช่ไหม”

สิ่วรู่ย์หยิบมือถือมาค้นหาเรื่องการพนันหยก “อืม อ่านผ่านๆ แล้วอย่างน้อยเพดานสูงสุดก็สูงกว่าหนึ่งร้อยสามสิบล้านที่ว่ะนี่”

ระบบ 1212 “แต่ขีดต่ำสุดก็ต้องจ่ายเงินชดเชยเงินสิ้นเนื้อประดาตัวเหมือนกันนะ”

สิ่วรู่ย์หัวเราะอารมณ์ดี “มีคุณอยู่ด้วย คุณแค่เพดานสูงสุดก็พอ”

แม้พูดอย่างนี้ แต่พอลงมือทำจริงๆ กลับไม่ง่ายขนาดนั้น

ถึงอย่างไรมันก็มีชื่อว่าระบบผลาญเงิน ไม่ใช่ระบบบอเนกประสงค์ ทำได้แค่ค้นพบ “เพดานสูงสุด” ทว่าตัดสินใจเกี่ยวกับ “เพดานสูงสุด” ไม่ได้

การพนันหยกเป็นกระบวนการแรกของหินหยก หยกชั้นดีทั้งหมดล้วน

ได้มาจากการพนัน สวีร์ูยอยากได้เงินหลายร้อยล้านจากการพนันหยก อย่างแรกจะรออยู่เมือง B ให้โชคกลางตกจากฟ้าคงไม่ได้

เมือง B ไม่มีการผลิตหยก สำหรับแร่ที่มาถึงเมือง B นั้น ระหว่างทางไม่รู้ว่ามีคนมือผู้เชี่ยวชาญมาเท่าไร เป็นไปไม่ได้แน่นอนที่จะมีกำไรเหลือหลายร้อยล้าน

เรื่องนี้สวีร์ูยคุยกับพ่อค้าอัญมณีนามว่าสี่อั้นในคืนวันคล้ายวันเกิดอยู่บ้าง

ตระกูลสี่อั้นทำธุรกิจค้าขายหยกมาหลายชั่วอายุคน ประกอบธุรกิจมาเกินครึ่งศตวรรษ เริ่มจากการเปิดร้านอัญมณี จนกระทั่งจดทะเบียนเข้าตลาดหลักทรัพย์ เข้าใจเรื่องราวในแวดวงอุตสาหกรรมแจ่มแจ้ง

ของขวัญที่สี่อั้นมอบให้ในวันคล้ายวันเกิดของสวีร์ูย คือป้ายหยกป้องกันภัยเนื้อใสร็วเขียวคู่หนึ่ง

เมื่อตัดสินใจจะไปพนันหยก เธอจำเป็นต้องหาใครสักคนมาช่วยซื้อทั้งไม่มั่นใจให้ค้นพบ “เพดานสูงสุด” ก็ซื้อไม่ได้ ถ้าซื้อมาแล้วจะขายออกไม่ได้

หากถามว่าหลังงานเลี้ยงวันคล้ายวันเกิดผ่านพ้น นอกจากได้รับของขวัญกองพะเนินเทินทึกแล้ว สวีร์ูยได้อะไรอีกบ้าง สายสัมพันธ์ยังไถ่จากการปรากฏตัวครั้งนั้น เธอไม่เพียงรู้จักผู้ทรงอิทธิพลและบุคคลมากมายความสามารถของแต่ละสายอาชีพเท่านั้น ยังได้รับช่องทางติดต่อไม่น้อย ถือเป็นสะพานเชื่อมความสัมพันธ์อีกทางหนึ่ง

สวีร์ูยต่อสายหาสี่อั้น เริ่มต้นด้วยการทักทายพร้อมบอกว่าชื่นชอบของขวัญของอีกฝ่ายมาก จากนั้นจึงถามเรื่องหยก แสดงให้เห็นว่าเธอสนใจหยกมาก และสนใจธุรกิจของอีกฝ่ายด้วย

แม้สี่อั้นเป็นเจ้าของบริษัทค้าอัญมณีระดับมหาชน แต่มูลค่าหลักทรัพย์ของบริษัทไม่สูงมาก อย่าว่าแต่จะเทียบกับजूช็อกร็ูป แคบริษัทมหาชนในเครือजूช็อกร็ูปก็ยิ่งห่างชั้นกันอีกโข

เป็นธรรมดาที่เขาจะดีใจเมื่อได้ยินสวีร์ูยบอกอย่างนี้ ยังเห็นช่องทางเพราะไม่ว่ายังไงหลานสาวตาที่ทำให้जूหังเซินเห็นความสำคัญได้ย่อมต้องมีความสามารถแน่

“จะไปเมียนมาเธอครับ”

ลืออันแปลกใจนิดหน่อย แต่ทายาทเศรษฐีซึ่งมีฐานะทางสังคมระดับนี้ จะเดินทางไปเมียนมาก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่ “ถ้าคุณหนูสวีสนใจยอมไม่มีปัญหาครับ คุณวางแผนว่าจะไปเมื่อไหร่ ผมจะเตรียมแผนการเดินทางให้”

“วันหยุดสุดสัปดาห์หน้าค่ะ”

ลือรู่ยคลี่ยิ้มก่อนพูดต่อ “รบกวนคุณอาลือแล้ว คุณอายุขนาดนี้ หาผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์พาฉันไปเที่ยวเล่นกีฬอล่ะ ถือเป็นการเปิดหูเปิดตาด้วย”

ลืออันเห็นว่าเวลากระชั้นชิด เขาปลิกตัวไปไม่ได้จริงๆ เดิมคิดจะใช้เวลาสามสัปดาห์ไปเดินเล่นกับคุณหนูผู้ยิ่งใหญ่ ไม่น่าว่าบางที่อาจมีโอกาทางธุรกิจใหม่ๆ เข้ามาบ้าง...

แต่พอเห็นท่าทางและได้ยินคำพูดที่เหมือนว่าจะไปเที่ยวเล่นจริงๆ จึงให้คนคอยต้อนรับกีฬอลือ เชื่อมความสัมพันธ์ได้เท่าไรก็เท่านั้น

“ไม่รบกวนเลยครับ เรื่องเล็กน้อย จะให้คุณไปลำบากอยู่ที่นั่นคนเดียวได้ยังไง ผมจะให้ผู้เชี่ยวชาญเดินทางไปกับคุณแน่นอนครับ ปล่อยให้เป็นที่ของอาลือได้เลย!”

“ฉันต้องขอบคุณอาลือด้วยค่ะ ไว้มาเมือง B วันไหน ฉันจะเลี้ยงข้าวคุณอา นะคะ”

“ฮ่าๆ ผมจะรอนะครับ”

เวลา สถานที่ บุคคลเหมาะสมพร้อมทุกอย่าง ลือรู่ยติดต่อกันไว้เรียบร้อยแล้ว

จังหวะเวลานี้เหมาะเจาะกับสถานการณ์พอดี เนื่องจากเวลานี้กำลังสอบปลายภาคที่สอง วันต่อมาหลังสอบเสร็จ โรงเรียนจัดกิจกรรมครูอาสาที่อินโดนีเซียผ่านองค์กรการกุศลระหว่างประเทศ มีนักเรียนสมัครเข้าร่วมไม่น้อย

คราแรกลือรู่ยไม่สนใจกิจกรรมนี้สักนิด ถ้าเป็นครูอาสาเธอจะพิจารณาในประเทศก่อน ไม่ใช่ต่างประเทศ อีกร้อย เธอรู้สึกว่าการช่วยเหลือเด็ก ๆ ด้วยการเป็นครูอาสาไม่สู้ให้ทุนการศึกษาโดยตรงกับเด็กหลายคนยังจะมี

ประโยชน์ซะกว่า ซึ่งอย่างหลังเธอได้ลงมือทำไปแล้ว

โรงเรียนจัดกิจกรรมนี้ย่อมมีเหตุผล หากเข้าร่วมกิจกรรมขององค์กร การกุศลระหว่างประเทศ ในอนาคตเมื่อยื่นใบสมัครเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดัง ของต่างประเทศจะได้เขียนเพิ่มในประวัติส่วนตัวอีกเรื่องหนึ่ง ทำสิ่งดี ๆ เพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม นักเรียนหลายสิบคนจึงพากันมาสมัคร

สวีรุษย์ก็เป็นหนึ่งในนั้น

เพราะกิจกรรมนี้ใช้เวลาหนึ่งสัปดาห์ พอให้เธอเดินทางไปเมียนมา ไปได้รอบหนึ่งพอดี

ใช่แล้ว เธอแค่จะจัดฉากตบตาคนอื่น เช่น ตา...ถ้าตารู้ว่าเธอออกไป พนันหยกถึงเมียนมาละก็ เหะๆ

...

“เหอะ” จู๋หิงเซินเงยหน้ามองหลานสาวแวบหนึ่ง “ถ้าเธอโดดเด่น มากพอ ไม่จำเป็นต้องเขียนประวัติส่วนตัวให้สวยหรูก็เข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังได้”

สวีรุษย์ไม่ได้ทำเพื่อเขียนประวัติส่วนตัวให้เลิศเลอ ทว่าถ้อยคำนี้เอ่ย ออกไปไม่ได้ เธอเพียงโอบกอดตาพลางออกด้ออัน “ถือซะว่าไปพักผอนที่นั่น หลังหนูตรากตรำเรียนหนังสือมาหนึ่งเทอมเถอะค่ะ”

จู๋หิงเซินทำท่าดูแคลน “พ่อนคลายด้วยการถ่อไปทำกิจกรรมจิตอาสา ในสถานที่อย่างอินโดนีเซียเนี่ยนะ”

“ความตั้งใจของหนูคือไปเก็บเกี่ยวประสบการณ์ชีวิตค่ะ!”

สวีรุษย์กะพริบตาปริบๆ “สัปดาห์หน้าตาต้องไปอเมริกาไม่ใช่หรือคะ หนูอยู่บ้านคนเดียวน่าเบื่อจะตาย ให้หนูได้ออกไปกินลมชมวิวบ้างนะค่ะ”

แวตตาของจู๋หิงเซินเคร่งขรึมเล็กน้อย เขาแค้นเสียงเย็นชา “เธอนี่วาง ไม่ได้จริง ๆ ว่ามา จะไปนานเท่าไร”

สวีรุษย์เห็นว่ามิท้วงก็รีบบอก “ไม่นานค่ะ ไม่นาน แค่หนึ่งสัปดาห์!”

จู๋หิงเซินหรีตตามองหน้าหลานสาวทันใด

สวีรุษย์โดนจับจ้องด้วยสายตาคมกริบให้รู้สึกเสียส้นหลังหน้อยๆ รู้สึก เหมือนถูกจับได้ตั้งแต่ยังไม่ทันลงมือทำเรื่องไม่ดี

จู๋หิงเซินถาม น้ำเสียงไม่แสดงความรู้สึก “ฉันได้ยินว่าไอ้เด็กตระกูลลั่ว

คนนั้นให้ของขวัญวันเกิดเธอเป็นสโมสรี่ม้า”

ส่วรี่ย่อยเบาใจลง “อืม ไซค์ะ แต่ไม่เรียกว่าให้ซะทีเดียวหรอกคะ เป็นการทดลองลงทุนร่วมกันของหนู ล้วทาน และพี่ฉือมากกว่า หนูคิดว่า สโมสรี่ม้าที่เมือง B ยังพัฒนาต่อได้ เพียงแต่การลงทุนระยะแรกค่อนข้าง ใช้เวลานาน แต่ถ้ายึดครองตลาดได้ก่อน ในอนาคตต้องมีนโยบายที่เกี่ยวข้อง ออกมาแน่ ท้ายที่สุดแล้วพอกีฬาโอลิมปิกสิ้นสุด จิตวิญญาณด้านกีฬาก็คง ผังรากลึกอยู่ในใจทุกคน...”

จู่หงเซินไม่มีความอดทนฟังคำคุยโวพวกนี้มากนัก ต่อให้ม็ข้อมูลเชิงลึก ครบถ้วน ทว่าสิ่งนี้ไม่ใช่ประเด็นสำคัญเลย

“ดูคล้ายพวกเธอมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันจริงๆ ลินะ”

“...”

ส่วรี่ย่อยทำท่าจะแก้ตัว แต่อ้าๆ อึ้งๆ เธอไม่กลัวว่าอธิบายแล้วจะยิ่ง เข้าใจผิด แต่นึกได้ว่าเธอแก้ตัวไม่ได้ต่างหาก

เธอต้องการทางหมั้นกับล้วทานให้ได้ ตาเข้าใจว่าพวกเธอมีความสัมพันธ์ อันดีต่อกันย่อมเป็นเรื่องดี ถึงตอนนั้นแรงปะทะที่ได้รับอาจไม่มากนัก...เหอะ ใครมันจะไปรู้ล่ะ

ส่วรี่ย่อยรวบรวมความกล้าแล้วพยักหน้า “ก็ไม่เลวค่ะ”

“คราวนี้ยอมรับแล้วจ้ะนลิ”

สายตาของจู่หงเซินไม่เพียงคมกริบ แต่ยังเหมือนรู้ทันความคิดของ ยายเด็กที่มออย่างไรรออย่างนั้น

ส่วรี่ย่อยยืนอยู่ตรงหน้าตา สัมผัสความชุ่นเคื่องนั้นได้เต็มๆ เธอหัวน้ใจ สุดๆ

อย่างกับสารภาพกับผู้ปกครองว่ารักในวัยเรียน

ความเป็นจริงก็ไม่ต่างกันนัก

ตอนส่วรี่ย่อยไม่ยี่หระต่ออะไรและคิดว่าจะยอมถูกตีเพื่อเพื่อนรัก ตากลับ ปล่อยเธอไป ไม่ซ้กใช้้อก

ยังงักก็เป็นเรื่องดี แผนตบตาของเธอเพื่อไม่ให้ตาจับได้ประสบความสำเร็จในขั้นแรกแล้ว

จ็หงเชินบินไปสหรัฐอเมริก้าในวันสุดท้ยที่สวีร็ูยสอบปลายภาค เธอติดต้อไปหาผู้เชียวชาญที่ลืออันตั้งใจหามาให้ ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางไปเมียนมาจัดเตรียมไว้เรียบร็อย แต่วันรุ่งขึ้นเธอกลับบินไปอินโดนีเซียพร้อมกัเพื่อนร่วมชั้น

ทีมกิจกรรมเดินทางไปอินโดนีเซีย สวีร็ูยไม่อาจให้บอดีการ์ดทั้งสี่คนของตาติดตามไปด้วย แต่พาเงินหรงมาด้วยตามความต้องการของตา

จะว่าไปพาเงินหรงมาด้วยกัตีเหมือนกัน เวล่านี้สวีร็ูยใส่ใจเรื่องความปลอดภัยของตัวเองเป็นพิเศษ เพราะเธอเป็นบุคคลที่มีทรัพย์สินในชื่อตัวเอง รวร็อยสองร็อยล้านเชียวนะ

อีกอย่าง เงินหรงเป็นคนของเธอ ไม่มีทางเปิดเผยสถานที่ปลายทางกับที่พักให้ตารู้เหมือนบอดีการ์ดคนอื่นแน่

หลังมาถึงอินโดนีเซีย สวีร็ูยกับเงินหรงพักค้างแรมแค่หนึ่งคืนเท่านั้น วันต่อมาได้แยกจากทีม บอกว่าจะเดินทางกลับจีน ด้วยเหตุผลว่าปรับตัวเข้ากับสถานที่ไม่ได้ รู้สึกไม่สบายตัว

แม้เหตุผลนี้จะทำให้ถูกวิจารณ์เรื่องพฤติกรรม ทว่าอาจารย์ประจำทีมก็ไม่ฝืนใจ ปลอ่ยให้เธอกลับไปโดยไม่ลังเล เพราะท้ยที่สุดแล้วหากเกิดอะไรขึ้นกับหลานสาวของจ็หงเชินที่อินโดนีเซีย ใครกัไม่มีปัญญารับผิตชอบทั้งนั้น

ส่วนสวีร็ูยกลับไปยังที่ใดนั้น แนนอนว่ายอมไม่ใช้เมือง B

เธอกับเงินหรงบินตรงจากจากรัตาเมืองหลวงของอินโดนีเซียมุ่งหน้าสู่ย่างกุ้ง เมียนมา

นี่เป็นครั้งแรกที่สวีร็ูยได้มาเยือนเมียนมา นครย่างกุ้งกลางเดือนกรกฎาคมอยู่ในช่วงฤดูฝน อากาศสดชื่นแจ่มใสไม่ต่างจากฤดูใบไม้ผลิ

ลืออันจัดหาผู้เชียวชาญมากประสบการณ้ไว้ให้เธอ เขาแช่ต่ง ช่านาญด้านการค้าขายแร่หยกและมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในแวดวงนี้

สวีร็ูยฟังประวัติโดยย่อของอาจารย์ต่งจบกัต้องทอดถอนใจ ได้รู้จักบุคคลระดับท้วะกัหลากหลายอาชีพยังงัก็ได้ประโยชน์ อย่างน้อยก็รักษาหน้าตัวเองไว้ได้ เพราะมีคนที่มีความรู้เรื่องธุรกิจด้านนี้อย่างเชียวชาญคอยแนะนำ

แต่เหมือนเธอจะคิดง่ายไปหน่อย การเดินทางไปเมียนมาครั้งนี้

ไม่ราบรื่นเลย

อาจารย์ต่งเป็นชายวัยกลางคนอายุสามสิบปลายเกือบสี่สิบปี ประจำการอยู่ที่ชายแดนจีน-เมียนมามานาน เคยไปตลาดหยกที่ย่างกุ้ง มณฑลฉะเลย์ และเบียงมนา ไม่ว่าจะเป็นวนิสัยทัศน์ ประสบการณ์ หรือเครือข่ายสายสัมพันธ์ ล้วนมีจำนวนมาก

ทว่าอาจเป็นเพราะเขาพอจะรู้ฐานะของสวี่รู่ยจากสื่ออันมาบ้างจึงไม่ได้วางแผนพาสวี่รู่ยไปตลาด แต่จัดเตรียมรายการอื่นที่คิดว่าเหมาะสมกว่าไว้ให้แทน

“อีกสองวันจะเป็นมหกรรมประมูลหยก เป็นการค้าขายหยกดิบครั้งยิ่งใหญ่ มีการจัดแสดงหยกดิบที่ยังไม่ผ่านการเจียรไนมูลค่าสูงจำนวนมาก”

อาจารย์ต่งแนะนำงานใหญ่ที่ว่านี้เล็กน้อย ก่อนบอกยิ้มๆ “ถ้าจะเข้าร่วมประมูลต้องเป็นสมาชิกของสมาคมหยก ถึงคุณหนูสวี่ไม่ได้เป็นสมาชิก แต่ผมจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อยแล้วครับ ไม่ต้องกังวล ถึงตอนนั้นแค่เข้าไปเดินชมก็พอ ถ้าถูกใจชิ้นไหนก็เข้าร่วมประมูลได้”

สวี่รู่ยรู้สึกดีใจเลย เพราะระบบไม่สามารถ “รับฐู” ถึงหยกที่อยู่ห่างออกไปหลายพันไมล์ได้ เธอจึงยังต้องดูให้มากถึงจะ “หาเงิน” ได้ภายใต้ความช่วยเหลือของเจ้าระบบ

“งั้นดีเลยล่ะ ฉันจะไปดูแน่นอน” สวี่รู่ยรับปากทันที

และเพื่อให้ได้ผลลัพธ์น่าพอใจ ป้องกันกรณี “อัปไซคด้านการเงิน” ตลอดหนึ่งสัปดาห์ เธอยังเสริมอีกประโยคว่า “ช่วงสองวันนี้ไม่ได้ทำอะไร อาจารย์ต่งพาฉันไปเดินชมตลาดหน่อยนะคะ”

“ได้ครับ ไม่มีปัญหา”

122

เขียนมาไม่ใช่ ทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับการท่องเที่ยวเลย

ปี 2011 นอกจากหินหยกแล้ว ประเทศซึ่งตั้งอยู่ระหว่างเอเชียใต้กับเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แห่งนี้ยังมีสงครามกลางเมืองด้วย

สวี่รู่ย์ไม่ได้มาท่องเที่ยวที่นี่ แม้ย่ำกึ่งไม่เลวร้าย ด้วยมีอาคารหลายแห่งเป็นสถาปัตยกรรมสไตล์อังกฤษ สร้างมานานกว่าครึ่งศตวรรษ เคยเป็นหน้าเป็นตาให้เมืองหลวงเก่าและได้รับการอนุรักษ์ไว้อย่างสุดความสามารถ

เธอเดินทางมาที่นี่โดยสนใจทัศนียภาพและวัฒนธรรมของอย่างกึ่งเพียงน้อยนิด จึงขอให้อาจารย์ต่งนำทางตรงไปยังตลาดค้าขายแร่ดิบเลย

ที่นี่เป็นดินแดนที่เธอไม่คุ้นเคย หินหยกราคาแพงวางระเกะระกะอยู่ตามพื้น ตรงนี้มีหนึ่งกอง ตรงนั้นอีกหนึ่งกอง หินหยกของที่นี่ส่วนใหญ่เป็นหินหยกเจไดต์ดิบ มีทั้งที่ยังไม่ผ่านกระบวนการใดๆ และที่เปิดเปลือกออกแล้วบางส่วน หรือที่เปิดเปลือกออกแล้วทั้งหมด

สวี่รู่ย์ไม่ค่อยมีความรู้เรื่องการพนันหยก ปกติเธอเห็นเรื่องพวกนี้ในข่าว แต่เมื่อมีผู้เชี่ยวชาญอยู่ด้วย เธอสามารถสอบถามและเรียนรู้เพิ่มเติมได้

เทียบกับการพนันเงิน สิ่งนี้น่าสนุกกว่าเยอะ เหมือนการเปิดคาซาปองนั้นละ

สวี่รู่ย์ประจำทายราคาสำนักมูลค่าสองร้อยล้านเส้นนั้นทำให้เธอทิ้ง

ในความงามจริง ๆ อาจเพราะมันงดงามสมบูรณ์แบบ ปราศจากเส้นแบ่งอายุ กับเชื้อชาติ

ด้วยเหตุนี้สร้อยเส้นนั้นถึงได้ระหกระเหินจากโลกตะวันออกไปยังโลก ตะวันตก จากยายลั่วมาถึงสร้อย ตอนเอาไปใส่ไว้ในตู้เซฟ เธอแทบไม่อยากจะปล่อยมือ

ตอนแรกอาจารย์ตั้งเห็นว่าเธอยังเด็กจึงไม่คิดเป็นเรื่องจริงจัง เขาเข้าใจว่าเธอแค่มาเที่ยวเล่น เป็นคุณหนูผู้ร่ำรวยที่เดินทางมาแสวงหาความรื่นเริงบันเทิงใจเท่านั้น

แต่ความอ่อนน้อมถ่อมตนและความรักในการเรียนรู้ของสร้อยกลับทำให้เขารู้สึกดี นอกจากดูหินพนันแล้วยังบอกเล่าประสบการณ์มากมายในแวดวง โดยไม่รู้ตัว

“...ถ้าแก่ชาวเมียนมาเจ้าเล่ห์มาก คุณเป็นมือใหม่ พวกมืออาชีพมองจากการที่คุณดูสินค้าย่างไรก็รู้แล้ว ถ้าคุณเคยได้ยินเรื่องการจ่ายเงินซื้อหินหยกมาบ้าง จะรู้ว่าช่วงแรกเป็นช่วงเวลาแห่งการเสียเปรียบ”

อาจารย์ตั้งบอกระหว่างพาสสร้อยเดินดูหินพนันในตลาด ในมือมีไฟฉายขนาดพกพาหนึ่งอัน

เขาหยิบหยกพนันเปลือกขาวที่เปิดเปลือกไว้บางส่วนก้อนหนึ่งพร้อมกับให้ความรู้ “คุณดูสิครับ ไฟฉายอันนี้ไว้ใช้ดูว่ามีสิ่งเจือปน มีรอยแตก และหยกโปร่งใสไหม ดังนั้นพอส่องเข้าไปแล้วพวกเราต้องรีบดูโครงสร้างด้านในให้ชัดเจน”

โครงสร้างของหยกเจ็ดสีสมบูรณ์มาก เมื่อรอยแตกกับสิ่งเจือปนกระทบแสงไฟจะเกิดปฏิกิริยาของแสงและเงา หรือไม่ก็เกิดการหักเหของแสงไม่สม่ำเสมอ

สร้อยหยิบไฟฉายมาลองส่องดูบ้าง อาจารย์ตั้งเบนสายตามองร้านค้าแผงลอยด้านข้างร้านหนึ่ง

ในตลาดแห่งนี้มีคนที่ดูคล้ายนักท่องเที่ยวยังอีกสองสามคน หนึ่งในนักท่องเที่ยวยี่สิบไฟฉายไว้เหมือนกัน แต่สีของแสงต่างไป คอยยกหยกพนันขึ้นมาส่องไฟไม่หยุด

สวีร็ูยมองตาม อาจารย์ต่งสายหน้าพลาจกระซิบเสียงเบา “สีของแสงไฟฉายไม่ถูกต้อง ให้ดีทีสุดควรเลือกไฟฉายแสงสีเหลือง เพราะมีพลังทะลุทะลวงและใกล้เคียงกับแสงธรรมชาติมากกว่าแสงสีขาว”

“นักท่องเที่ยวที่ถือไฟฉายแสงสีขาวที่แก๊งค์ทำตัวเป็นผู้เชี่ยวชาญตรงนั้น จะถูกโกงเอาได้ง่ายๆ”

“เหมือนพวกเขาเป็นนักท่องเที่ยวจริงๆ นะคะ”

สวีร็ูยหลุดปากก่อนเสริมอีกประโยค “ถ้าไม่มีอาจารย์ต่งอยู่ด้วย ฉันก็จะเป็นนักท่องเที่ยวที่ไม่รู้อะไรเลยเหมือนกัน น่ากลัวว่าคงโดนโกงไปแปดร้อยครั้งแล้วค่ะ”

ดูคล้ายนักท่องเที่ยวสองสามคนทางนั้นถูกใจหยกขึ้นหนึ่ง พวกเขาต่อรองราคากับเจ้าของร้านผ่านล่าม เจรจก้านอยู่นานสองนาน สุดท้ายกลับไม่ซื้อ

ดูเผินๆ เหมือนเป็นเรื่องปกติ คิดไม่ถึงว่าจะก่อให้เกิดเรื่องพิพาท จู่ๆ เจ้าของร้านแผลยชาวเมียนมาที่นั่งอยู่ตรงนั้นลุกขึ้นมาจับตัวนักท่องเที่ยวไว้ไม่ยอมให้เดินจากไป

คนรอบข้างหลายคนพากันรุมล้อม พวกเขาพูดภาษาเมียนมาเสียงดัง สถานการณ์ตึงเครียด คนในตลาดต่างหันมอง

สวีร็ูยยืนอยู่ด้านข้าง พอคนเหล่านี้ตีวงล้อมเข้าไป เธอก็ถูกเบียดล้มลงกับพื้น

โชคดีที่เงินทรงตื่นตัวมาก เข้ามากันชาวเมียนมาเหล่านั้นออกไปโดยพลัน ก่อนยกมือตั้งการ์ดขึ้นป้องกัน

สวีร็ูยเห็นพวกเขาทะเลาะกันรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนแทบลงไม้ลงมือ แต่ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น “นี่คือการบังคับซื้อหรือคะ”

อาจารย์ต่งขมวดคิ้วขณะเหลือบมองเธอ “คุณหนูสวีไม่เข้าใจกฎของอาชีพนี การค้าขายแร่ดิบเน้นเรื่องความซื่อสัตย์มากที่สุด ต้องเสนอราคาโดยไม่นึกเสียใจภายหลัง”

สวีร็ูยทำหน้าที่ทะเล้น “นั่นก็คือการบังคับซื้อ”

อาจารย์ต่งโมโหสวาน้อยน่ารักคนนี้ไม่ลง สายตาจ้องเขม็งเมื่อครู่

แปรเปลี่ยนเป็นขบขัน

“จะพูดแบบนี้ก็ไม่ถูกนะครับ เพราะแท้จริงแล้วพนันหยกก็คือการพนัน”

อาจารย์ต่งอธิบายอย่างใจเย็น “ถ้าไม่ซื้อก็อย่าต่อราคาสุ่มสี่สุ่มห้า ถ้าซัดถูดูแล้วทำให้ผิวเปลือกมีรอยขีดข่วนจนราคาตกแล้วมาเสียใจภายหลัง ก็ไม่ได้เหมือนกัน ห้ามไว้วาย ห้ามชวนทะเลาะ และห้ามอ่อนข้อให้ คุณ ห้ามบอกว่าสินค้ำของคนอื่นไม่ดี ทำได้แคโทษตัวเองว่าอ่อนประสบการณ์ เท่านั้น

“ดังนั้นพวกมืออาชีพจะไม่ชอบค้าขายกับพวกมือสมัครเล่น ถ้าซัดเปลือกแล้วพบว่าไม่ดี พวกมือสมัครเล่นจะไม่อยากได้ มันเป็นไปได้หรือครับ สำหรับสายอาชีพของพวกเรา การทำให้เปลือกหินมีรอยขีดข่วนแม้เพียง เลี้ยวเดียว สินค้ำชิ้นนั้นจะตกเป็นของคุณไปโดยปริยาย”

สวีรู่ยฟังจบแล้วลองคิดตามแล้วรู้สึกว่ามีเหตุผล

หากไม่มีกฎเข้มงวดอย่างนี้ ทุกคนพนันหยก ซัดเปลือกดูด้านใน นิดหน่อยแล้วไม่เอา หรือแม้กระทั่งนำสินค้ำมาคืนเพราะผ่าออกมาแล้วขาดทุน แบบนั้นหวังเจ้าของหยกดิบได้ขาดทุนย่อยยับ ธุรกิจพนันหยกนี้ก็ดำเนินต่อไปไม่ได้ มีหรือที่นับวันจะยิ่งเฟื่องฟูแบบนี้

แต่สายอาชีพล้วนมีกฎเกณฑ์ของตัวเอง

“พวกเขาจะตีกันแล้ว พวกเราเปลี่ยนไปที่อื่นดีกว่าละ คุณหนูสวี”

เงินทรงจับตาดูความเคลื่อนไหวทางฝั่งนั้นตลอดเวลา ทันใดนั้นหล่อน ก็กวาดสายตามองไปรอบ ๆ ราวกับกำลังหาทางหนีที่ไล่

สวีรู่ยรู้สึกไม่ต่างกันว่าบรรยากาศทางนั้นไม่ปกติ อาจเพราะนักท่องเที่ยว คิดว่าตัวเองรูปร่างสูงใหญ่และแข็งแกร่งกว่าชาวเมียนมา คิดว่าตัวเองมีเหตุผล จึงไม่ยอมลดราคาออก

สถานการณ์สุลมนุ่นวายจนทุกอย่างหยุดชะงักบ้าง หลายคนมุงดู ละครณาเก็ด

เงินทรงประคองสวีรู่ยฝ่าฝูงชนเนื่องแน่นออกมา อาจารย์ต่งติดตามอยู่ เบื้องหลัง เขามองเงินทรงด้วยสายตาเคลือบแคลงหน่อย ๆ

“คล้ายคุณจะรู้ภาษาเมียนมานะครับ”

“อ้อ นิดหน้อยคะ นั้นเคยอยู่เมียนมา”

อาจารย์ต่งคิดว่าเงินทรวงไม่เหมือนคนท่วไป ดูคล้ายเป็นคนธรรมดา ท่วไป ท่วบางคั้งสายตากับปฏิภิริยาโกหกกันไม่ได้ สถานการณัชายแดน ไม่ค่อยสงบ และยังอยู่ติดกับสามเหลี่ยมทองคำ มีคนดีและเลวปะปนกัน เขาอยู่ที่นี่มานาน เคยพบเจอคนทุกประเภท

เขาอดถามไม่ได้ “ทำอาชีพอะไรเธอครับ”

สวี่ร็ูยตัดบทสนทนาเพราะกลัวว่าเขาจะยิงช้กมากไปกว่านี้ ตอบเพียงว่า “เธอเป็นคนเวียดนามคะ เป็นบอดีการ์ตของฉนั้น”

อาจารย์ต่งฉลาดเฉลียว เขาไม่ถามอีก ตระหนกอีกคั้งว่าสวี่ร็ูยไม่ใช่สาวน้อยน่ารักธรรมดาท่วไป ในความคิดของเขา มีเศรษฐกิจไม่กัคนทีสามารถจ้งจคนแบบนี้มาเป็นบอดีการ์ต

สวี่ร็ูยเดินดูรอบ ๆ ตลาด สัมผัสหยกพนันไปหลายสิบกัอน ในหัวกลับไม่มีเสียงแจ้งเตือนแม้แต่คั้งเดียว

ด้วยเหตุนี้เธอจึงต้องเอ่ยเตือนสักหน้อย “พี่ใหญ่ ที่นี่ไม่มีสักกัอนทีจะทำเงินได้เลยใช้ไหม”

ระบบ 1212 “คุณหมายถึงกัอนทีจะทำเงินได้เป็นหลักร้อยล้านใช้หรือเปล่า ไม่มีหรอก”

สวี่ร็ูย “...”

สวี่ร็ูยไม่คาดหวังว่าที่นี่จะมีหินหยกมูลค่าร้อยล้าน ไม่ว่าจะอย่างไรของดี ย่อมอยู่ในงานประมูลหยก แถมเมื่อกัก็ได้รับความรู้จากอาจารย์ต่งมากมาย โดยเฉพาะเรื่องราวในแวดวงเหล่านั เธอรู้แล้วว่าผู้ประมูลราคาสูงสุดแล้ว ได้หยกดีตามรายงานข่าวเหล่านัมีจำนวนน้อยนิด

สิ่งทีเธอคิดคือ ต่อให้ทำเงินได้หลายสิบล้าน ซ้อมาหลายกัอนหน้อย ก็กลายเป็นหลายร้อยล้านแล้ว

ถึงอย่างไรเธอก็มีเงิน...อืม เก็บสะสมภารกิจหลักไว้หลายคั้ง ยังไม่ได้อใช้เงินเลยสักคั้ง

ระบบ 1212 “ทีทำเงินได้หลายสิบล้านก็ไม่มีเหมือนกัน”

ส่วรู่ยถึงกับไ้กิน ตรีหนักแล้วว่ไ้ไ้หาเงินกันง่ย ๆ แต่ไ้ชว่เธอ จะกลับไปมือเปลว

อย่งไรชะก็ก้าวเท้าเข้ามาดิหน่งแล้ว เธออาศัยความโชคดิที่เคยมีมา ตลอดตัดสินใจลงซื้อหยกพนนราคาถูกดูลักหน่งอย รวกับรู่สื่กผิตต่อ สทานที่นี้ เหมือนไปถึงมาเกวแล้วไม่เล่นพนนลักตาสองตออย่งไรอย่งนั้น

สุดท้ยส่วรู่ยก็ซื้อหินหยกเปิดเปลือกบางส่วนสองก้อนกับหินหยกดิบ ที่ย้งไม่ผ่านกรบวนกรดิ ไ้กอีกหน่งก้อน โดยมีอจกรยต่งคอยให้ค่วณะนอ อจกรยต่งไม่ณะนอให้ซื้อหินหยกดิบที่ไม่ผ่านกรบวนกรดิเลย หรือ ก็คือหยกที่มีเปลือกหุ้มท้งก้อน มองไม่เหินด้นใน เพราะความเสีงสูงเกินไป ทว่ส่วรู่ยย้งตัดสินใจซื้อ เนื่องจากส่วนที่บางที่สุดของหินหยกเผยให้ เหินจุดสีเขีวจุดเล็ก ๆ หากข้งในเป็นสีเขีวท้งหมดละ

อย่งไรมันก็ราคาถูก มีขนาดไ้ใหญ่เท่วลูกบาสเกตบอล จับดูแล้วหนัก ไม่น้อย แต่ราคาเพียงหน่งหมื่นเท่วนั้น

เมื่อซื้อหินพนนแล้ว ตรีออกหลังตลาดจะมีชวบ้านรับจ้งเปิดเปลือก หินหยกให้ อจกรยต่งถามเธอว่จะให้ฝว่หยกออกจกกัน หรือจะเปิดเปลือก ออกท้งหมด

ส่วรู่ยก็ล้งจะบอว่ให้เปิดเปลือกท้งหมดก็เหินคนข้งหน้าคลีย้มก้อน แล้วร้งให้ปิดท้ย

ที่แท้เขาซื้อหินพนนราคาหลายแสนหน่งก้อน ชัดดูผิวเปลือกดูก้อน ลักหน่งอย ลักษณะที่แสดงให้เหินน้นดีมก สีเขีวกระจายตัวเป็นวงกว้ง สีล้นไม่เลวเลย น่วเสีวตยที่มันเปลียนสี จัดกรไปคร้งหน่งย้งพบว่มีรอยร่ว ข้งใน ย้งลึกย้งร่ว...พอเปิดเปลือกออกหมด...เจ่วของก็ขาดพูนเกินกว่คร้ง แล้ว

อจกรยต่งถอนท้ยใจ “ถ้าว่แค่ชัดดูเฉพาะส่วนเล็ก ๆ ตอนเริ่มตัน หยก ก้อนนีจะย้งเพิ่มราคาได้อีก แต่กรพนนหยกก็เป็นแบบนี้ หินหยกมีควม เสีงสูง น้นเป็นเหตุผลว่ทำไม่ถึงพวง เกิดฝว่ไปเจอหยกคุณภาพแยจะไ้ไ้ ได้อะไรเลย”

เขาพุดพलगมองหินหยกที่มีเปลือกหุ้มท้งหมดในมือส่วรู่ย “ดงนั้น

ถึงต้องรอบคอบ นี่เป็นเหตุผลที่ผมไม่แนะนำให้ซื้อหินหยกก้อนที่อยู่ในมือคุณอีกอย่าง มันเป็นสีดำ นี่เป็นหินหยกที่มีปริมาณการผลิตสูงสุด ต้องเสียดวงมากที่สุด มีตัวแปรมากที่สุดในเหมืองหยก ถูกขนานนามว่าเป็นแรดดิบที่ ‘พินันสิบก้อน พลาดเก้าก้อน’ ”

สวีรัฐไม่พูดไม่จา อาจารย์ต่างคิดว่าเธออารมณ์ไม่ดี เขาพูดปลงๆ “แต่มันราคาไม่แพง ถือเสียว่าซื้อมาลองเล่นก็แล้วกันครับ”

สวีรัฐไม่พูดไม่ใช่เพราะอารมณ์ไม่ดี แต่เป็นเพราะจู่ๆ เธอก็เกิดแรงบันดาลใจ คิดวิธีหาเงินก้อนโตออกแล้ว!

ระบบ 1212 “วิธีอะไร”

สวีรัฐจ้องมองร่องรอยของจุดเขียวเล็กๆ บนหินหยกในมือ “หยกพินันก้อนหนึ่งย่อมมีบางส่วนที่ดี ถ้าเปิดเปลือกออกเฉพาะส่วนที่ดีล่ะ”

หยกพินันที่เปิดเปลือกออกจะเห็นเนื้อด้านใน ยังเป็นการแยกแยะจุดเด่นจุดด้อยของหยกพินันและเป็นปัจจัยสำคัญในการตั้งราคาด้วย

ระบบ 1212 “ความคิดโฮสต์แบบยลนัคนะ”

สวีรัฐหัวเราะคิกคัก “ชมกันเกินไปแล้ว”

หยกพินันมูลค่าหลายร้อยล้านเป็นเรื่องของโชคชะตา หลังผ่าหยกพินันหลายร้อยล้านแล้ว ใ่วว่าจะคุ้มค้ำกับราคาหลายร้อยล้านเสมอไป

ผู้ประมูลราคาสูงสุดในราคาห้าร้อยล้านตามรายงานข่าว เมื่อผ่าออกมาแล้วไม่ได้กระทั่งกำไรสีเขียวตลอดทั้งวง มันคือความจริงของการพินันหยก

แน่นอนว่าเธอไม่คิดจะทำอะไรเกินกว่าเหตุแบบนั้น เนื่องจากราคาสูงเกินไปจะขายออกยาก ตอนหลังผู้ประมูลราคาสูงสุดคนนั้นก็เลิกล้มการประมูลไป

สิ่งที่สวีรัฐคิดไว้คือเลือกหินหยกหลายๆ ก้อน ชัดเปลือกให้ดี จากนั้นค่อยส่งไปร่วมงานประมูล ตั้งราคาแรกให้สมเหตุสมผลสักหน่อย

แบบนี้จะขายออกได้ง่ายกว่าและรวดเร็วกว่าการตามหาหินหยกราคาหลายร้อยล้านจากทุกหนแห่งแล้วส่งเข้าประมูล ทั้งประหยัดเวลา ไม่เปลืองแรง ไม่กลายเป็นผู้ประมูลในราคาสูงสุดให้ผู้คนสนใจ

ไม่ว่าอย่างไร นี่ก็เป็นหนทางเอาตัวรอด

ถ้าครั้งนี้หาเงินหลายร้อยล้านไม่ได้ ต่อไปเธอคงได้มาพนันหยกทุกเดือน แบบนั้นมิหวัง...ไม่ช้าก็เร็วต้องตายแน่

สวีรู่ยตัดสินใจแล้วว่าคืนนี้จะเดินทางไปทางมณฑลเฉ่ย์กับอาจารย์ต่ง

มณฑลเฉ่ย์ตั้งอยู่ตอนกลางของเมียนมา เจริญรุ่งเรืองกว่าอย่างกึ่ง ที่นั่นก็เป็นแหล่งผลิตหยกดิบ การค้าขายเฟื่องฟูมากที่สุดทีเดียว

ตลาดหยกของที่นี่ยังเป็นตลาดหยกที่ใหญ่ที่สุดทางตะวันตกเฉียงใต้ หกโมงเช้าก็เปิดตลาดกันแล้ว แสงอรุณเพิ่งโผล่พ้นขอบฟ้า เริ่มมีฝนตกลงมา

อาจารย์ต่งเสนอเมื่อเห็นรูปร่างบอบบางของสวีรู่ย เธอไม่เหมือนคนที่เคยพบเจอความลำบาก “ด้านนอกฝนตกหนักมากเลยครับคุณหนูสวีรู่ย รอตอนเที่ยงแล้วพวกเราค่อยไปดีกว่า ที่นั่นถนนหนทางไม่ดี มีแต่ดินทราย” “ไม่เป็นไรค่ะ ฝนตกลงมาบ้างก็เย็นสบายดีเหมือนกัน”

สวีรู่ยเปลี่ยนชุดเป็นเสื้อยืดกับกางเกงขาสั้น สวมรองเท้าที่ซื้อข้างถนน รออยู่นานแล้ว

หลัก ๆ เป็นเพราะอากาศร้อนเกินทน ว่ากันว่ามณฑลเฉ่ย์ช่วงกลางเดือนกรกฎาคมอุณหภูมิสูงสามสิบแปดองศา ทั้งที่ความจริงคือสี่สิบองศาต่างหาก

หยกพนันสามก้อนที่ซื้อเมื่อวาน สวีรู่ยแพ้พนันทั้งหมด แม้เธอไม่สนใจเงินหลายหมื่นหยวนมากนัก แต่ตระหนักได้แล้วว่าหาเงินจากการพนันหยกไม่ได้ง่ายตายขนาดนั้น ต้องอาศัยประสบการณ์ ยิ่งกว่านั้นก็ต้องอาศัยความโชคดี

สรุปคือต้องดูให้มาก เธอไปถึงตลาด เกรินนำเรื่องการร่วมกันหาเงินกับเจ้าระบบ

“ถ้าดูแล้วมีแววว่าจะทำเงินเกินร้อยล้าน คุณก็ช่วยบอกกันหน่อย สุดท้ายแล้วถ้าเงินทุนของภารกิจมีมากพอ การทดลองก็จะราบรื่นใช่ไหมล่ะ”

หลังผูกติดกับระบบเกือบหนึ่งปี สวีรู่ยค่อย ๆ ค้นพบว่าแท้จริงแล้วระบบก็ลงเรือลำเดียวกับเธอ อย่างน้อยมันก็ได้คาดหวังให้เธอทำภารกิจล้มเหลว ไม่งั้นคงไม่ช่วยเหลือเธอในยามคับขันครั้งแล้วครั้งเล่าหรอก

ระบบ 1212 “ทำไมระบบต้องอยากให้คุณล้มเหลวด้วย ต่อให้การ

ทดลองไม่สมเหตุผล ผล แต่นี้เป็นระบบที่มีเหตุผลนะ”

สวี่รู่ยหัวเราะอารมณ์ดี “ในที่สุดคุณก็ยอมรับสักทีว่าการทดลองไร้เหตุผล”
ระบบ 1212 “...”

สวี่รู่ยดูหินหยกพร้อมกับสนทนาโต้ตอบเจ้าคู่สิบสองไปด้วย เหมือนมองแค่ผ่านๆ ไม่ได้พิจารณาหินหยกมากนัก

ถึงอาจารย์ตั้งรู้สึกว่าการทำอย่างนี้ไม่ช่วยให้เห็นรายละเอียดใดๆ ทว่าไม่เอ่ยอะไร เดว่าที่คุณหนูผู้ยิ่งใหญ่คงไม่ใส่ใจกับการใช้เงินหลายหมื่นหลายแสนเพื่อฆ่าเวลาสักเท่าไร เราจึงช่วยออกความเห็นและต่อรองราคา

สวี่รู่ยมองไม่เห็นรายละเอียดอะไรจริงๆ แต่พอกวาดสายตามองไปทั่วตลาดก็ยิ่งได้เห็นหยกมาสองก้อน

ดูคล้ายเธอพิจารณาโดยยึดความคิดเห็นของอาจารย์ตั้ง แต่ความจริงเธอทำตามความคิดของตัวเอง หลังจ่ายเงินหลายแสนกลับไม่รีบร้อนจะผ่าหยก ด้านนอกมีคนผ่าหยกจำนวนมาก เธออยากหาสถานที่ที่คนไม่พลุกพล่าน

อาจารย์ตั้งเป็นคนมีชื่อเสียงในสายอาชีพนี้ เป็นธรรมดาที่จะมีเส้นสายกว้างขวาง เขาริบบอกทันทีที่ได้ยินคำขอของสวี่รู่ย “ผมมีเพื่อนในบริษัทค้าขายหยกดิบอยู่ที่นั่นคนหนึ่ง เขาเป็นคนเมียนมาเชื้อสายจีน มีหน้าที่การงานดีอยู่ที่นี่ ที่บ้านเขาผ่าหยกได้”

สวี่รู่ยสนใจมากเมื่อได้ยินว่ามีบริษัทค้าขายแร่หยกดิบอยู่ด้วย เธอตอบตกลงแบบไม่ลังเล

“เจ้าของบริษัทชื่อ โจ้วกว้างฟา ธุรกิจหลักค้าขายหยกดิบในปริมาณมหาศาล พวกเขาซื้อหยกดิบจากบริษัทขุดเจาะเหมืองแร่โดยตรง เต็มคลังสินค้าแต่ละครั้งหลายร้อยตัน...”

อาจารย์ตั้งถือโอกาสบอกเล่าสถานการณ์ให้ฟังเล็กน้อยระหว่างเดินทาง สวี่รู่ยฟังแล้วตื่นเต้น “นั่นมันขนาดใหญ่มากเลยนะคะ”

แม้ธุรกิจขนาดใหญ่ แต่ค่อนข้างแตกต่างจากที่สวี่รู่ยคิดไว้ โรงงานไม่กว้างขวางนัก มีแต่หินดิบนำที่ง่ามนั้น

หินหยกกองรวมกันเป็นภูเขาสูงเขื่อง ขนาดเล็กใหญ่ปนกัน สีดำเทา มีน สวี่รู่ยมองคร่าวๆ หินหยกส่วนใหญ่ในกองของที่นี่ผ่าไปแล้วบางส่วน

สามารถเห็นหินหยกทั้งก้อน แต่หินหยกที่มีเปลือกห่อหุ้มทั้งหมดกับหินหยกที่เปลือยเปลือกไว้บางส่วนก็มีน้ำหนักไม่หวาดไม่ไหวเหมือนกัน

โจวกว้างฟาแต่งตัวสบายๆ ตาดี ผิวคล้ำเหมือนชาวบ้าน พุดจาตรงไปตรงมามาก

อาจารย์ต่งยืมพลางแนะนำสวีรู่ยให้เขารู้จัก “นี่คือคุณหนูสวีรู่ย เพื่อนของประธานสื่อ เขากำชับให้ฉันตั้งใจพาคุณหนูสวีมาเยี่ยมชมเฉียนมาเป็นพิเศษ คุณหนูสวีสนใจหยกดิบ ฉันคิดว่าไหนๆ ก็มาถึงมันทะเลย์แล้ว ต้องพามาที่บริษัทของนายถึงจะเรียกว่ามาไม่เสียเที่ยว”

สวีรู่ยทักทายยิ้มๆ ไม่ต่างกัน “สวัสดีค่ะ คุณอาโจว”

โจวกว้างฟาเห็นคุณหนูสวีคนนี้อายุยังน้อย ทว่ากิริยาวาจาสภาพเรียบร้อย เป็นธรรมชาติ อีกทั้งหน้าตาดี เป็นธรรมดาที่จะรู้สึกชื่นชอบที่สำคัญเขามีความสัมพันธ์อันดีกับอาจารย์ต่ง และยังรู้จักพ่อค้าอัญมณีรายใหญ่อย่างสื่ออัน พอได้ยินว่าสวีรู่ยเป็นเพื่อนของสื่ออันก็รับถือว่าเป็นเพื่อนของตัวเองด้วย

“สวัสดีครับ พวกคุณดูได้ตามสบาย หยิบหินหยกไปให้พวกเขาผ่าได้เลย”

หยกพั้นราคาหลักแสนสองก้อนนั้นของสวีรู่ยหนักมากจนคนงานต้องอุ้มไปยังเครื่องจักร

ระบบ 1212 “แบ่งออกเป็นสองส่วนตามตำแหน่งที่ระบบบอก อย่าให้คลาดเคลื่อน ตำแหน่งตรงสองฝ่ามือของคุณบวกเพิ่มอีกหนึ่งนิ้วมือ”

สวีรู่ยได้ยินเต็มสองหู เธอจะไม่ยอมให้ฝ่าออกมาผิดพลาดเป็นอันขาด เธอพูดกับอาจารย์ต่งอยู่นาน แล้วทำท่าทางให้คนงานดูอีกครู่ใหญ่ จากนั้นถึงได้มองพวกเขานำหินหยกไปวางตรงตำแหน่งมืดด้วยใจระทึก